

Una gran cloenda a la Sagrada Família

Arquebisbes i bisbes de les grans ciutats del món varen assistir el 25 de novembre a la Sagrada Família al concert amb què es clausurava la segona fase del Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats. Nota destacada de l'acte fou la presència dels bisbes catalans acompanyant els prelats vinguts al Congrés. Fou un acte a la vegada cultural i cultural, religiós i artístic. Primer es va escoltar la Paraula de Déu i després dues de les més prestigioses corals del nostre país —la Polifònica de Puig-reig i l'Escolania de Montserrat— varen oferir un concert memorable. El papa Francesc envià un missatge difós durant l'acte i el passat dijous, al Vaticà, rebé en una audiència especial els participants en el Congrés.

GLOSSA

Construir esperançadament

Un noi i una noia que fa ja un temps que estan promesos i que, per qüestions laborals, viuen en una ciutat europea, han començat —tot pensant a casar-se el proper any— un curset prematrimonial al bisbat on resideixen. El temari del curset és ampli i abraça temàtiques molt diverses relacionades amb el matrimoni: fonaments bíblics, espiritualitat i pregària, sexualitat i matrimoni, el sagrament i la seva celebració, aspectes quotidians de la vida matrimonial... La metodologia, adequada als temes i a les persones, és molt participativa i activa i, alhora, variada i actual: ponències, qüestionaris, treball en grup, acompanyament personalitzat, un recés de cap de setmana... Imparteix el curs un equip integrat per especialistes en les matèries, preveres, matrimonis... Han assistit a les primeres sessions i n'estan contents. Pensen que mereix l'esforç que els demana i troben ben útils les nombroses sessions de què consta el curset, una bona preparació per a la nova etapa que, il·lusionadament i esperançada, volen començar. «Sóc jo qui us he escollit

a vosaltres i us he confiat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre» (Jn 15, 16).

És tan important, la preparació! Per a qualsevol activitat física, per petita que sigui, s'insisteix en els estiraments. Per a qualsevol ocupació cal una formació, ja sigui un petit curset o molts anys d'estudis. En canvi, per a grans fets de la vida, com el matrimoni, hi ha tendència a *llançar-s'hi*. No es fa per mala voluntat, sinó per la sensació que l'amor i l'intens desig de viure junts ja suplirà qualsevol mancança o dificultat. Però el compromís matrimonial demana una preparació adequada a la seva grandesa i als compromisos que comporta; unes bases sòlides i duradores fonamentades en valors humans i cristians, en el mestratge d'especialistes capacitats i en el testimoni de matrimonis amb experiència de vida familiar. I així es podrà pregar: «Vulgues apiadar-te de nosaltres dos, fes que arribem plegats a la vellesa. Llavors van afegir tots dos alhora: Amén, amén» (Tb 8,8).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

La dona embarassada

Éssent adolescent i jove vàrem assumir un compromís innocent i senzill. Potser nasqué del coneixement de la generació de la vida. Era només una intuïció, però que, reflexionada, podia tenir una gran profunditat. Consistia a assumir el costum de resar un parenostre per cada dona embarassada que es veiés, tant si era al carrer, com en una trobada personal, encara que fos una desconeguda.

Què hi havia al darrere d'aquest innocent costum? Quelcom elemental: demanar a Déu que tot li anés bé en l'embaràs i en el part. També, d'una manera no plenament expressada o conscient, un acte de gratitud a Déu per la meravella del misteri de la vida humana. Més encara, una expressió d'alegria orant per la vida humana mateixa i per la generositat de Déu creador, que ha posat en les seves criatures la capacitat de col·laborar continuant la seva obra a la terra. En el fons, la visió d'una dona embarassada evocava als nostres ulls una veritable aposta pel futur.

(Demanem excuses si aquestes reflexions semblen massa «elevades» en el marc d'una mentalitat que ha banalitzat el sexe fins a convertir-lo en mer instrument de plaer, o de domini, o de negoci, o que a més ha perdut la capacitat d'admiració.)

Al marge d'embarassos no desitjats o no acceptats, el que als nostres ulls és realment meravellós és tot el procés de relació de la parella, el tracte sexual i la concepció. Per a nosaltres és tot un esdeveniment, història i present, d'extraordinari amor.

En aquest sentit la visió d'una dona embarassada no solament evoca una aposta pel futur, sinó una aposta basada en l'amor viscut. Volem creure que aquesta és la base més ferma de tal envit pel demà, molt més decisiva que els càlculs econòmics o les «seguretats» físiques i materials.

Fem aquí aquestes consideracions, perquè creiem que la dona embarassada és una imatge adequada de l'Advent.

L'Advent és el temps en què vivim l'esperança, l'aposta pel futur, fundada en la memòria, en el record dels fets que ens han demostrat l'amor de Déu. Compartim així l'esperança del Poble d'Israel, el qual sostenia la seva expectació, recordant constantment les obres de Déu en la seva història. I a més actualitzem la nostra memòria cristiana, recordant com Déu s'ha manifestat a través de la humanitat de les persones, fins a esdevenir un de nosaltres.

En temps d'arquebisbe de Munic, Joseph Ratzinger va escriure:

«La bella tasca de l'Advent és regalar-nos mútuament records del bé i obrir així les portes de l'esperança.»

El bé genuí, la font de tots els altres béns, és el de creure i viure en Déu fet infant. A partir d'aquí cadascun sabrà quants fets de la seva vida poden ser evocats com a manifestacions de l'amor proper i salvador de Déu. Ells alimentaran i sostindran l'esperança.

Els autors antics deien que la humanitat i tot l'univers es trobava, en Maria, «embarassat» de Déu. Potser donem a llum de nou a Jesucrist.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

▶ **LLUÍS SERRA I LLANSANA**

Crida de Déu a la vida consagrada

Arran dels 50 anys del Decret conciliar *Perfectae Caritatis*, sobre la renovació de la vida religiosa, el papa Francesc ha convocat per a tota l'Església l'Any de la Vida Consagrada, que comença avui i acabarà el 2 de febrer de 2016. «És un any per fer arribar a la comunitat cristiana la crida de Déu a la vida consagrada i a la societat un rostre profètic i joïós de servei i misericòrdia, especialment amb els que més pateixen», afirma el G. Lluís Serra, marista, secretari general de la Unió de Religiosos de Catalunya.

Quin moment viu la vida religiosa?

El decreixement numèric no ofega el sentit i l'alegria de la vida religiosa. Déu continua cridant. Cal fer arribar la seva veu i escoltar-la. La comunitat cristiana ha de fer propostes vocacionals. Vivim en el cor de la societat com a llevat dels valors evangèlics. Demanem a Déu ser sants i testimonis del seu amor i compromís entre els homes i les dones.

Com viurà aquest any?

Voldria accentuar la centralitat del Crist i viure una dinàmica de sortida que consolidi la presència com a Església en la societat i, especialment, en les perifèries. Quan una persona viu ancorada en l'essencial, l'alegria brolla espontàniament del seu interior. Observo en la vida consagrada, amb les seves llums i ombres, homes i dones que viuen la joia de la comunitat i del servei als altres.

El lema de l'any és «Evangeli, profecia, esperança». És això la vida consagrada?

Un resum molt encertat. El seguiment de Jesús a la llum de l'Evangeli ens porta a la profecia —anunci de fraternitat i denúncia de la injustícia— i a l'esperança que el regne de Déu s'obre pas malgrat les nostres limitacions.

Òscar Bardají i Martín

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Comienza el Año de la Vida Consagrada

«**L**a Iglesia y el mundo necesitan este testimonio del amor y de la misericordia de Dios. Los consagrados, los religiosos, las religiosas son el testimonio de que Dios es bueno y misericordioso», afirmaba el papa Francisco mientras recordaba el anuncio de un año dedicado de modo especial a la vida consagrada en el 50 aniversario del decreto *Perfectae Caritatis* del Concilio Vaticano II.

El lema de este evento que hoy se inicia, son las palabras: «Evangeli profecia y esperanza». Estas palabras nos convoca a: Vivir lo esencial y lo pequeño, realizar la acción valiente del humilde en que Dios se fija, testimoniar la belleza del seguimiento de Cristo. Vivir el presente con pasión, enraizados en el pasado y, llevados por el Espíritu, con la mirada puesta en el futuro. Vivir en la alegría, en la profecía, en el servicio.

«Es necesario rezar para que muchos jóvenes respondan "sí" al Señor que les llama a consagrarse totalmente a Él para un servicio desinteresado a los hermanos; consagrar la vida para servir a Dios y a los hermanos.»

María y José, «que, como padres de Jesús, fueron los primeros en ser consagrados por Él y en consagrar su vida a Él», nos acompañan en este camino.

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

HECHOS DE VIDA

«No todo acaba en cenizas»

La Zaranda celebra sus 40 años con la obra teatral *El grito en el cielo*. Pasó por América y la Bienal de Venecia e intenta plantar cara a este **mundo deshumanizado** y sin capacidad para la trascendencia.

El elenco andaluz denuncia «esta **civilización meramente tecnológica** que sólo valora lo que es útil para su perverso engranaje».

El director Paco de la Zaranda y el autor Eusebio Calonge sitúan la acción en un geriátrico: personas mayores, enfermas, soñolientas, aparcadas... con el alma a la intemperie. Es la vejez, la decrepitud y la muerte.

- «Parece que se trata de morir como se vive: **sin sentido**.
- Sedados, narcotizados por todos los juguetitos tecnológicos que nos rodean y que nos dejan **al margen de lo esencial**.
- Nosotros contamos experiencias. La obra teatral es un **misterio** que intenta alumbrar lo **invisible** que está en nuestro interior.
- Nunca sabemos dónde acaba la razón y comienza lo **inexplicable**.
- Perseguimos la idea de que **no todo acabe reducido a cenizas**, sean de un cementerio o de un horno crematorio.»

En una sociedad ciegamente materialista surge el **grito**, que la filósofa que ejerció en España, Francia y Suiza, María Zambrano, creyente ella, Premio Príncipe de Asturias, repetía: «**El grito... salía del alma**», de lo más profundo del ser, y no de una agitación epidérmica.

Es la **dignidad** de la persona humana y de su **trascendencia**.

J. M. Alimbau

Un signo de esperanza

La experiencia de algunos personajes bíblicos se puede aplicar a todo ser humano. El sentido de nuestra existencia no se limita a cuanto nos sucede en esta vida, sino que procede de un plan anterior a nuestra concepción. No hemos sido engendrados por azar, sino por una decisión del propio Dios. No somos un producto de la casualidad, sino de la voluntad de Dios. Mi existencia no es un hecho fortuito, sino un designio de Dios.

Esta paradoja bíblica, en la que mujeres sin capacidad para concebir se convierten en madres de los ungidos de Dios, culmina en la figura de María de Nazaret. Creer que una virgen puede ser madre significa que para Dios es posible lo que es imposible para los hombres (Lc 1,37). Este es el mensaje que nos interpela y, a la vez, es un auténtico motivo de esperanza. Existe otro tipo de fecundidad que supera las limitaciones humanas.

Al vivir esta esperanza, brota agua de la roca, el desierto se convierte en vergel, una estéril da a luz, la cruz es una victoria, la muerte se transforma en vida, el pecado se convierte en gracia, y una virgen concibe al Hijo de Dios.

Josep Otón
La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

1. ■ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Is 2,1-5 / SI 121 / Mt 8,5-11]. Sant Eloi, bisbe de Noyon (641-660), patró dels qui treballen els metalls; sants Edmon Campion i Robert Southwell, preveres, i beats Roger Filcock, Robert Middleton i companys, màrtirs (jesuïtes); santa Natàlia, mr., esposa de sant Adrià.
2. ■ **Dimarts** [Is 11,1-10 / SI 71 / Lc 10,21-24]. Sant Silvà, bisbe; beata Maria-Àngela Astorch (1592-1665), vg. caputxina, de Barcelona.
3. □ **Dimecres** [Is 25,6-10a / SI 22 / Mt 15,29-37]. Sant Francesc Xavier (1506-1552), prev. jesuïta navarrès, apòstol de l'Índia, patró de les missions i dels turistes; sant Cassià, mr.
4. ■ **Dijous** [Is 26,1-6 / SI 117 / Mt 7,21.24-27]. Sant Joan Damascè (s. VII-VIII), prev. de la Laura de Sant Sabas i doctor de l'Església; santa Bàrbara, vg. i mr. d'Orient, patrona del ram dels carburants i dels artificiers, i també dels miners, invocada contra els llamps.
5. ■ **Divendres** [Is 29,17-24 / SI 26 / Mt 9,27-31]. Sant Dalmau o Dalmai (Dalmacio), bisbe; sant Sabas (s. VI), abat fundador de la Gran Laura, prop de Jerusalem.
6. ■ **Dissabte** [Is 30,19-21.23-26 / SI 146 / Mt 9,35-10,1.6-8]. Sant Fortià, innocent mr. venerat a Torelló; santa Carme Sallés (Vic 1848 - Madrid 1911), fund. Concepcionistes missioneres de l'Ensenyament (RCM).
7. ■ † **Diumenge vinent**, II d'Advent (lit. hores 2a setm.) [Is 40,1-5.9-11 / SI 84 / 2Pe 3,8-14 / Mt 1,1-4]. Sant Ambròs o Ambrosi (†397), bisbe de Milà i doctor de l'Església.

DIUMENGE I D'ADVENT

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 63,16b-17.19b;64,2b-7)

Vós, Senyor, sou el nostre pare, el vostre nom és, des de sempre, El-nostre-redemptor. Senyor, ¿per què deixeu que ens desviem dels vostres camins, que els nostres cors s'obstinin a no creure en vos? Reconcilieu-vos amb nosaltres per amor dels vostres servents, per amor de les tribus que heu pres per heretat. Oh, si esquinçéssiu el cel i baixéssiu, si davant vostre es fonguessin les muntanyes. Cap orella no ha sentit ni cap ull no ha vist mai un Déu, fora de vos, que salvés els qui esperen en ell. Vós veníeu a trobar els qui feien el bé i es recordaven dels vostres camins.

Però ara us heu disgustat amb nosaltres, que hem pecat i ens hem rebel·lat sempre contra vos. Tots som semblants a persones impures, cap de les nostres bones obres no és més que la roba tacada d'impureses. Ens marcim tots nosaltres com la fulla caiguda i les nostres culpes se'ns emporten com el vent. No hi ha ningú que invoqui el vostre nom, que es recolzi en vos en desvetllar-se, perquè ens heu amagat la vostra mirada i ens abandoneu a les nostres culpes. Però enmig de tot, Senyor, sou el nostre pare; nosaltres som l'argila i vos, el terrisser; tots som obra de les vostres mans.

▶ Salm responsorial (79)

R. *Déu de l'univers, renoveu-nos, feu-nos veure la claror de la vostra mirada, i serem salvats.*

Pastor d'Israel, escolteu-nos. / Vós que teniu querubins per carrossa, / desvetlleu el vostre poder, / veniu a salvar-nos. R. Déu de l'univers, / gireu des del cel els vostres ulls, / veniu i visiteu aquesta vinya, / que la vostra mà havia plantat / i havia fet robusta i forta. R.

Que la vostra mà reposti / sobre l'home que serà el vostre braç dret, / el fill de l'home a qui vos doneu la força. / No ens apartarem mai més de vos; / guardeu-nos vos la vida / perquè invoquem el vostre nom. R.

Tots els temps convergeixen en Crist. Cúpula de la famosa Kariye Djami d'Is-tanbul (Turquia)

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,3-9)

Germans, us desitjo la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor. Sempre beneeix Déu per vosaltres, pensant en la gràcia que us ha donat en Jesucrist. De tot us ha enriquit en ell: de tot do de paraula i de coneixement.

El testimoni que doneu de Crist s'ha refermat tant entre vosaltres que no us manca cap mena de do, mentre viviu esperant la manifestació de Jesucrist, el nostre Senyor. Ell també us mantindrà ferm fins a la fi, perquè el dia de Jesucrist, el nostre Senyor, sigueu trobats irrepreusibles. Déu és fidel, i és ell qui us ha cridat a viure en comunió amb el seu Fill Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 13,33-37)

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles: «Estigueu atents, vetlleu. No sabeu quan vindrà el temps decisiu. L'home que se'n va a terres llunyanes, sortint de casa deixa els seus criats responsables de les tasques que confia a cadascun, i al porter li recomana que vetlli. Igual heu de vetllar vosaltres, perquè no sabeu quan tornarà l'amo de casa; no sabeu si vindrà al vespre, a mitjanit, al cant del gall, a la matinada. El tindreu aquí a l'hora menys pensada: mireu que no us trobi dormint. I això que us dic a vosaltres, ho dic a tothom: Vetlleu.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 63,16b-17.19b; 64,2b-7)

Tú, Señor, eres nuestro padre, tu nombre de siempre es «Nuestro redentor». Señor, ¿por qué nos extravías de tus caminos y endureces nuestro corazón para que no te tema? Vuélvete, por amor a tus siervos y a las tribus de tu heredad. ¡Ojalá rasgases el cielo y bajases, derritiendo los montes con tu presencia! Bajaste, y los montes se derritieron con tu presencia. Jamás oído oyó ni ojo vio un Dios, fuera de ti, que hiciera tanto por el que espera en él. Sales al encuentro del que practica la justicia y se acuerda de tus caminos.

Estabas airado, y nosotros fracasamos: aparta nuestras culpas, y seremos salvos. Todos éramos impuros, nuestra justicia era un paño manchado; todos nos marchitábamos como follaje, nuestras culpas nos arrebataban como el viento.

Nadie invocaba tu nombre ni se esforzaba por aferrarse a ti; pues nos ocultabas tu rostro y nos entregabas en poder de nuestra culpa. Y, sin embargo, Señor, tú eres nuestro padre, nosotros la arcilla y tú el alfarero: somos todos obra de tu mano.

▶ Salmo responsorial (79)

R. *Oh Dios, restáuranos, que brille tu rostro y nos salve.*

Pastor de Israel, escucha, / tú que te sientas sobre querubines, resplandece. / Despierta tu poder y ven a salvarnos. R.

Dios de los ejércitos, vuélvete: / mira desde el cielo, fíjate, / ven a visitar tu viña, / la cepa que tu diestra plantó, / y que tú hiciste vigorosa. R.

Que tu mano proteja a tu escogido, / al hombre que tú fortaleciste. / No nos alejaremos de ti; / danos vida, para que invoquemos tu nombre. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 1,3-9)

Hermanos: La gracia y la paz de parte de Dios, nuestro Padre, y del Señor Jesucristo sean con vosotros.

En mi acción de gracias a Dios os tengo siempre presentes, por la gracia que Dios os ha dado en Cristo Jesús. Pues por él habéis sido enriquecidos en todo: en el hablar y en el saber; porque en vosotros se ha probado el testimonio de Cristo. De hecho, no carecéis de ningún don, vosotros que aguardáis la manifestación de nuestro Señor Jesucristo. Él os mantendrá firmes hasta el final, para que no tengan de qué acusaros en el día de Jesucristo, Señor nuestro. Dios os llamó a participar en la vida de su Hijo, Jesucristo, Señor nuestro. ¡Y él es fiel!

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 13,33-37)

En aquel tiempo, dijo Jesús sus discípulos:

«Mirad, vigilad: pues no sabéis cuándo es el momento. Es igual que un hombre que se fue de viaje y dejó su casa, y dio a cada uno de sus criados su tarea, encargando al portero que velara. Velad entonces, pues no sabéis cuándo vendrá el dueño de la casa, si al atardecer, o a medianoche, o al canto del gallo, o al amanecer; no sea que venga inesperadamente y os encuentre dormidos. Lo que os digo a vosotros lo digo a todos: ¡Velad!»

COMENTARI

L'Advent és espera, esperança, vetlla

El món, la història encara no s'han acabat. Res no quedarà tal com és. El futur és, com el present, alhora llum i fosc. Però el nostre futur és Crist. Ha vingut i tornarà; sempre és el qui ve. I nosaltres esperem el seu dia, el seu Advent, adveniment. Advent vol dir arribada: la vinguda de Crist en la veritat i la claredat. I Déu ens espera: ens dona el temps present com a temps de gràcia, com a camí cap al futur. «Jo sóc el camí», ens diu Crist. Hi ha esdeveniments del futur que ens poden influir. Però el gran esdeveniment que esperem no té cap data en el nostre calendari. «No sabeu quan vindrà el temps decisiu». «Fins que no tornarà l'amo de casa», és el temps de l'espera: visquem

amb responsabilitat el moment present, tot mirant el Senyor que vindrà en el seu dia. Llavors vindrà el Senyor sobre els núvols del cel amb gran poder i majestat. Vetlleu perquè no sabeu quan vindrà l'amo de casa. «Vetlleu!»

Comptem amb la teva vinguda, Senyor? De debò t'estem esperant? Estem disposats a treballar pel Regne de Déu? ¿O bé estem ensopits en l'anar fent sense gaire il·lusió que el nou Advent ens canviï l'actitud passiva i ens faci més comunitaris? Estiguem alerta, pregant! Així experimentarem la presència salvadora del Senyor.

La vigilància permanent és la resposta fonamental que cal donar al Senyor que ve. L'Advent és un temps de la gran esperança que prové de la fe. Però l'amor és la força de l'esperança que ens fa ca-

minar. L'esperança cristiana ens fa capaços de remuntar les tragèdies humanes. Els cristians hauríem de saber interpretar els moments més foscos de la història com a signes d'alliberament. I tot seguit recolzar tots els projectes d'alliberament humà impulsats pels homes i les dones d'arreu del món.

La perspectiva de la vinguda del Senyor espera el desig i la voluntat de caminar i de treballar. Com més confiem en Aquell que esperem, més sentirem la joia d'esperar l'alliberament que ell porta a tota la humanitat, tan inclinada al pessimisme. Desvetllem l'esperança i sortim a trobar el Senyor. Que no ens passi de llarg perquè no l'hem esperat.

Ignasi Ricart, claretia

CRÒNICA

Trobada amb les esposes dels diaques permanents. El passat 13 de novembre, a les 19.15 h, va tenir lloc una reunió del bisbe Agustí amb les esposes dels diaques permanents i el delegat per al Diaconat, amb l'objectiu de propiciar un espai de trobada i amarat on escoltar i compartir les seves inquietuds. També va ser l'ocasió d'agrair-les la valuosa col·laboració que, segons les possibilitats i circumstàncies de cada cas, dediquen al ministeri diaconal dels seus esposos i a les seves comunitats cristianes.

L'alcalde i un grup de ciutadans de Santa Coloma de Cervelló visiten la Casa de l'Església. L'arxiu històric de la parròquia de Santa Coloma, d'aquesta població, es troba custodiat a l'Arxiu Històric del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Amb el desig de consultar-lo i de conèixer les instal·lacions que l'acullen, una vintena de persones de la vila, amb el seu alcalde, Gerard Segú, i la regidora de Patrimoni i Turisme, Eva Melús, al capdavant, van visitar la Casa de l'Església el passat 14 de novembre a les 19 h. La visita va ser guiada per Leonor Parreu, encarregada de l'Arxiu Històric, i Anna Duran, historiadora de Santa Coloma, estudiosa del patrimoni documental de la vila.

Conveni marc entre l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat i la Fundació Laurentius. El bisbe Agustí, com a president del patronat de la Fundació que gestiona i dinamitza el patrimoni de la catedral-parròquia, i l'alcalde de Sant Feliu de Llobregat, Jordi San José, van signar divendres 14 de novembre al matí un conveni

V Trobada d'animadors de la litúrgia. «Per què la litúrgia és el cim i la font de la vida cristiana?», aquesta va ser la temàtica aprofundida per 135 persones, majoritàriament laics i laiques, el passat dissabte 15 de novembre, a la Casa de l'Església. La trobada va començar amb el rès de l'hora tèrcia i unes paraules de benvinguda a càrrec del bisbe Agustí. A continuació, els membres de la Delegació de Pastoral Sacramental i Litúrgia, Xavier Aymench, Bernabé Dalmau, Florenci Travé i Montserrat Escolà, van desenvolupar el tema i, posteriorment al descans, es va prosseguir amb les preguntes i el diàleg. Tots els assistents, procedents de 37 parròquies diferents, van valorar molt positivament la trobada.

de col·laboració per tal de sumar esforços en la promoció i dinamització del patrimoni arquitectònic, artístic i de l'acció socio-cultural de la catedral, en benefici de la ciutat. L'acord subscrit preveu la creació d'una comissió mixta de treball entre ambdues parts.

AGENDA

Reunió amb els rectors que acullen seminaristes. El proper dijous 4 de desembre al matí, al Seminari Conciliar, el bisbe Agustí Cortés i el rector del Seminari, Mn. Josep Maria Turrull, es reuniran amb els rectors de les parròquies on estan col·laborant pastoralment els seminaristes de la nostra diòcesi, per valorar conjuntament la tasca que es realitza i el contingut formatiu que suposa per als seminaristes. Actualment, hi ha pre-

sència de seminaristes majors a les parròquies de Sant Vicenç Màrtir, de Sant Vicenç dels Horts; Crist Salvador, de Martorell; Sant Joan, de Viladecans; Santa Maria, d'Olesa de Montserrat; i Sant Joan, de Sant Joan Despí.

Inauguració del gran pessebre artístic a Sant Boi de Llobregat.

Dimecres dia 5 de desembre a les 18 h, el bisbe Agustí Cortés i l'alcalde de Sant Boi, Lluïsa Morret, inauguraran el pessebre artístic de 25 m², que des de fa quinze anys elabora l'associació Pessebristes de Sant Boi a la parròquia de Sant Baldiri. A més, enguany se celebra la vintena edició del concurs «Fem el pessebre!», promogut per la mateixa associació, on poden participar infants, famílies, escoles, comerços, etc. Per a més informació trucar al tel. 936 306 408 o www.pessebristes-santboi.org, femelpessebre@pessebristes-santboi.org

Vetlla de la Immaculada 2014. 7 de desembre, a les 22 h, a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè, a Barcelona.

CATEDRAL

1r diumenge d'Advent. Avui, 30 de novembre, a les 19 h, Eucaristia presidida pel bisbe Agustí, coincidint amb l'inici de l'Any de la Vida Consagrada.

ECO DE LA PALABRA

La mujer embarazada

Siendo adolescente y joven asumimos un compromiso inocente y sencillo. Quizá naciendo del conocimiento cabal de la generación de la vida. Era sólo una intuición, pero que, reflexionada, podía tener una gran profundidad. Consistía en asumir la costumbre de rezar un padrenuestro por cada mujer embarazada que uno viera, sea en la calle o en un encuentro personal, aunque fuera una desconocida.

¿Qué había detrás de esta inocente costumbre? Algo elemental: pedir a Dios que todo le fuera bien en el embarazo y en el parto. También, de una manera no plenamente expresada o consciente, un acto de gratitud a Dios por la maravilla del misterio de la vida humana. Más aún, una expresión de alegría orante por la vida humana misma y por la generosidad de Dios creador, que ha puesto en sus criaturas la capacidad de colaborar continuando su obra en la tierra. En el fondo, la visión de una mujer embarazada evocaba a nuestros ojos una verdadera apuesta por el futuro.

(Pedimos excusas si estas reflexiones parecen demasiado «elevadas» en el marco de una mentalidad que ha banalizado el sexo hasta con-

vertirlo en mero instrumento de placer, o de dominio, o de negocio, o que además ha perdido la capacidad de admiración).

Al margen de embarazos no deseados o no aceptados, lo que a nuestros ojos es realmente maravilloso es todo el proceso de relación de la pareja, el trato sexual y la concepción. Para nosotros es todo un acontecimiento, historia y presente, de extraordinario amor.

En este sentido la visión de una mujer embarazada no sólo evoca una apuesta por el futuro, sino una apuesta basada en el amor vivido. Queremos creer que esta es la base más firme de tal invite por el mañana, mucho más decisiva que los cálculos económicos o las «seguridades» físicas y materiales.

Traemos aquí estas consideraciones, porque creemos que la mujer embarazada es una imagen adecuada del Adviento.

El Adviento es el tiempo en que vivimos la esperanza, la apuesta por el futuro, fundada en la memoria, en el recuerdo de los hechos que nos han demostrado el amor de Dios. Compartimos así la esperanza del Pueblo de Israel, que soste-

nía su expectación, recordando constantemente las obras de Dios en su historia. Y además actualizamos nuestra memoria cristiana, recordando cómo Dios se ha manifestado a través de la humanidad de las personas, hasta hacerse uno de nosotros.

En tiempos de arzobispo de Múnich, Joseph Ratzinger escribió:

«La hermosa tarea del Adviento es regalarse mutuamente recuerdos del bien y abrir así las puertas de la esperanza.»

El bien genuino, la fuente de todos los otros bienes, es el de creer y vivir en Dios hecho niño. A partir de aquí cada uno sabrá cuántos hechos de su vida pueden ser evocados como manifestaciones del amor cercano y salvador de Dios. Ellos alimentarán y sostendrán la esperanza.

Autores antiguos decían que la humanidad y todo el universo se encontraba, en María, «embarazado de Dios». Quizá demos a luz de nuevo a Jesucristo.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat